

der dem det ikke, thi enhver er sine egne Interesser nærmest — med Nødvendighed være Modstandere af en Toldreform. De ville sige: Toldloven er god, som den er, vi kunne godt bruge den, den er fortræffelig for os, vi ønske den ikke bedre. De kunne jo ikke vente at faa gennemført Forhøjelser af Toldsatser, som allerede nu ere oppe paa 50 pCt. eller mere, saa vidt gaar vel ingens Forventning, selv ikke de mest sangviniske. Jeg tror derfor, at fra den Side vil Interessjen gaa ud paa at beholde Toldloven, som den er. Men den almindelige Befolkning har en anden Interesse. Den almindelige Befolkning har netop en stor og afgørende Interesse i at faa en anden Toldordning i de Retninger, jeg her har paapeget, og ganske vist mener jeg ikke, vi skulle tage den, som vi kunne faa den, thi ogsaa jeg mener som det ærede Medlem for Holbæk, at, saaledes som Forslaget er forelagt fra den høje Regering, er det uantageligt, men jeg mener, at det bør fra dette Ting's Side være klart, at, er der nogen, der har Interesse i at komme bort fra de nuværende Forhold og ind i sundere og bedre, er det den store, almindelige Befolkning.

Scharling: Efter at der nu af to ærede Kommissionsmedlemmer er gjort ret udførlig Rede for Hovedpunkterne i Kommissionens Indstilling, kan jeg i saa Henseende fatte mig i større Korthed, end jeg maatte ellers havde kunnet, idet jeg skal stræbe at undgaa at komme til at gentage, hvad der er fremkommet fra de andre Taleres Side. Derimod skal jeg dvæle ved den Opfattelse, jeg har af disse Forhold, og som i væsentlige Punkter staar i Modsetning til den, der er bleven gjort gældende af de ærede foregaaende Talere. Jeg vil straks begynde med at sige, at naar den ærede første Taler i Lørdags fremhævede saa udførlig den Uenighed, der har været i Kommissionen og udførlig gjorde Rede for alle de Punkter, hvorom man ikke var bleven enig, vil jeg i Modsetning dertil og delvis i Tilslutning til den sidste ærede Taler netop fremhæve den ret betydelige Enighed, hvortil man er naaet i Kommissionen, og gøre opmærksom paa, at man i Virkeligheden er naaet langt videre i Enighed, end der paa Forhaand var Grund til at vente, og langt videre i Enighed, end man kan sige, der overhovedet har været til Stede i de sidste 20 Aar med Hensyn til denne omdebatterede Sag. Jeg kan godt tiltræde den ærede første Talers Betragtning af Flertallet og Mindretallet som repræsenterende henholdsvis Højre og Venstre eller, om man vil, Landsting og Folketing. Jeg tror da, man bør sige, naar

man vil sammenholde de Indstillinger, der nu foreligge fra Kommissionen, med de Toldlovforslag, der ere vedtagne i den sidste Snes eller i hvert Fald halve Snes Aar, henholdsvis i Landstinget og i Folketinget, vil man finde en ganske anderledes Overensstemmelse mellem Kommissionens Indstillinger end mellem de saaledes vedtagne Forslag. Man er for det første — og det er en Sag, som maatte synes mindre betydelig men i Virkeligheden er af ikke ringe Værdi — naaet til Enighed om saa godt som hele den formelle Affattelse af Toldtolderne. Det har altid været et meget omstridt Spørgsmaal og et Spørgsmaal, der har krævet megen Tid under Sagens Behandling her i Rigsdagen, hvorledes de enkelte Positioner skulle affattes, og der har altid været ret vidtgaaende Uoverensstemmelser i saa Henseende mellem de to Ting's Affattelser. Jeg tror, man maa sige, at det er et meget stort Skridt frem, der er opnaaet, idet Kommissionen gennemgaaende er bleven enig om, hvorledes Tariffositionerne skulle affattes, og hvad der skal henføres under hver. Man er bleven enig i det væsentlige, thi paa de Punkter, hvor man ikke er naaet til Enighed, drejer Uenigheden sig ikke saa meget om den formelle Affattelse som om Spørgsmaalet om, hvorvidt der paa disse Positioner skulle anvendes Værdi- eller Vægttold. Ellers drejer Uenigheden sig kun i nogle Tilfælde om selve Toldtoldernes Størrelse. Men jeg tror at turde sige, at dersom man blev enig om, at disse Positioner skulle belægges med en Vægttold, vilde Mindretallet vistnok erkende, at den af Flertallet foreslaaede Affattelse under denne Forudsætning var rigtig, og omvendt tror jeg, at Flertallet vilde erkende, at, dersom man vilde gaa til en Værditold paa disse Positioner, kunde man blive staaende ved den Affattelse, Mindretallet har foreslaaet. Jeg tror, at man kan sige, at der i det store hele og væsentlige er opnaaet fuld Enighed om Tariffernes formelle Affattelse, og dermed er et stort Stridsspørgsmaal bragt ud af Verden, et Stridsspørgsmaal, som altid har krævet megen Tid under Sagens Behandling. Dernæst er der i det væsentlige opnaaet en Enighed, som ogsaa den ærede foregaaende Taler fremhævede, med Hensyn til Spørgsmaalet om Frigørelsen for Kaa- og Hjælpestoffer. Forholdet er her det, at Kommissionen er enig om Frigørelser og Medsættelser for Kaa- og Hjælpestoffer til et samlet Beløb af henved 3 Mill. Kr., medens man er uenig med Hensyn til et Beløb af ca. 300,000 Kr. Det maa da siges, at Enigheden her er nok saa fremtrædende som Uenigheden. Paa samme